

s. Prvý soud považoval za podstatný důvod, z něhož by bylo žalobě vyhověti, skutečnost, že žalovaní v ediktální lhůtě skončivší dnem 31. března 1927 ve smyslu § 7 b) zákona čis. 96/71 ř. zák. opověď ve příčině služebnosti, kterou si k pozemku čis. kat. 501/2 osobují, nepodali a proto prý došlo k zápisu tohoto pozemku do vložky čis. 14 pozemkové knihy katastrální obce T. jako neobmezeného vlastnictví žalobců. Prvý soud vycházel zřejmě z právního předpokladu, že žalovaní opomenutím opovědi služebností ve lhůtě ediktální práva tohoto pozbyli a že nemohou právo to již uplatňovati ani ve sporu. Tento předpoklad není správný. Ve smyslu prvního odstavce § 6 zákona čis. 96/71 ř. zák. pozbudou ti, kdož opomenuli opověď včas podati, práva uplatňovati nároky, jež měli opovědi ohlásiti, jen proti osobám třetím, které nebudou bezelstně knihovních práv na základě zápisů v doplňku knihy pozemkové obsažených a v řízení upravovacím nepopřených. V souzeném případě nejde však o uplatňování nároku na služebnost proti osobám třetím, nýbrž proti prvním nabyvatelům pozemku, který před tím v knize pozemkové ještě nebyl zapsán. Nenastaly tudíž v poměru mezi žalovanými na straně jedné a žalobci na straně druhé důsledky sankce podle prvního odstavce § 6 uved. zák. a proto opomenutí opovědi práva služebnosti žalovanými v řízení upravovacím nebrání, by právo to nebylo jimi proti žalobcům uplatňováno v řízení sporném. (Bartsch knihovní zákon VI. vydání str. 620 rozh. čis. 14.551 Gl. U.). Zůstalo tedy řízení v podstatném bodě neúplným, ana ve sporu nebyla probrána otázka, zda a z jakého soukromoprávního důvodu žalovaní nabyli proti dřívějším vlastníkům pozemku čis. kat. 501/2 tvrzeného práva služebnosti vozové cesty.

Čís. 8917.

Nejde o rozepři zahájenou, domáháno-li se v dřívější žalobě ochrany proti porušení práv nabytých zápisem ochranné známky, v pozdější pak zdržení se označování zboží vzhledem k zákonu o nekalé soutěži (ze dne 15. července 1927, čis. 111 sb. z. a n.).

(Rozh. ze dne 27. dubna 1929, R I 66/29.)

Žalující firma vznesla žalobní nárok, by byl žalovaný uznán povinným, zdržeti se dalšího užívání označení »Acido-Pepsin« pro své pharmaceutické zboží, a to jak ve spojení tak i bez spojení s jinými slovy nebo s obrazovými součástkami, dále všechno slovem »Acidon-Pepsin« označené zboží vzíti z oběhu, a to na základě zákona ze dne 15. července 1927, čis. 111 sb. z. a n. proti nekalé soutěži). Žalovaný namítl, že o témže předmětu jest již žaloba u krajského soudu v J. pod Ck III 15/27 podána a rozepře zahájena, že zákaz, jež žalující strana žádá v tomto sporu, byl žalované straně dán, že však rozsudek dosud nenabyl právní moci. Soud první stolice žalobu odmítl. Důvody: Rozsudkem krajského soudu v J. ze dne 17. října 1927, Ck III 15/27/9, který byl rozsudkem vrchního zemského soudu v Praze ze dne 15. prosince 1927 potvrzen, se zjišťuje, že žalující firma proti žalovanému podala u krajského soudu v J. žalobu o zanechání pokračování v opětov-

ném porušení známkového práva, a že byl vydán rozsudek, jehož nález zní takto: »Žalovaný jest povinen zanechatí užívání slova »Acido-Pepsin« k označení svého zboží, t. j. výrobků pharmaceutických a zaplatiti žalující straně útraty sporu, upravené na 3.024 Kč do 14 dnů, vše pod exekucí«. Z tohoto znění rozsudku Ck III 15/27 jest zřejmo, že bylo v tomto rozsudku, který, jak jest mezi stranami nesporné, dosud právní moci nenabyl, rozhodnuto o stejné žádosti, jakou činí žalující strana v této žalobě. Pokud se snad výrok tohoto rozsudku odchyluje od dnešního žalobního návrhu, jest tento rozdíl bezpodstatný, v podstatě však zákaz v citovaném rozsudku i dnešní žádaný zákaz jsou stejné. Na tom, že snad v rozsudku CK III 15/27/9 byl vydán tento zákaz na základě zákona o ochraně známek a dnes že žaloba žádá za zákaz na základě zákona proti nekalé soutěži, nezáleží, neboť pro posouzení věci je rozhodný pouze materiální účinek a obsah zákazu, nikoliv, kterým zákonem zákaz tento jest upraven. Jde tudíž v souzeném případě o žalobní žádost, o níž věcně bylo již rozhodnuto dosud nepravoplatným rozsudkem, je tudíž ohledně této žádosti dosud v běhu spor jiný a je proto námitka rozepře zahájené, k níž jest podle § 240 c. ř. s. z úřadu v každém období rozepře přihlížeti, odůvodněna a bylo podle § 233 c. ř. s. žalobu odmítnouti. Re k u r s n í s o u d zamítl námitku zahájené rozepře. D ů v o d y: Jest ovšem pravda, jak napadené usnesení uvádí, že žalobkyně podala u krajského soudu v J. v roce 1927 žalobu na zanechání pokračování v opětovném porušení a že byl vydán rozsudek, jehož nález zní, že žalovaný jest povinen zanechatí užívání slov »Acido-Pepsin« k označení svého zboží, a že v této žalobě se žaluje o uznání povinnosti žalovaného, by se zdržel dalšího užívání označení slova »Acido-Pepsin« pro své zboží, ale přes to nelze souhlasiti s názorem prvního soudu, že tu jde o žalobu se stejnou žádostí, vůbec o stejnou žalobu a důsledně o rozepři zahájenou. Podle nepopřené obsahu dnešní žaloby jest žalující již po řadu let v užívání slov »Acidol-Pepsin« k označení jeho preparátu, vymohla si v r. 1926 slovní ochrannou známku, žalovala v roce 1923 podle práva známkového pro jeho porušení a dovolávala se právní ochrany podle tohoto práva. V oné své žalobě právě s ohledem na své dlouholeté, z největší části původní známkou nechráněné užívání slov »Acidol-Pepsin« dovolává se výslovně právní ochrany na základě ustanovení § 11 zákona o nekalé soutěži ze dne 15. července 1927 čís. 111 sb. z. a n. v roce 1927 ještě ani neplativšího. Již z tohoto posléz uvedeného důvodu nelze za to pokládati, že jde o týž právní podklad, a o totožnost žaloby a důsledně o rozepři již zahájenou. Ale nad to okruh právní ochrany, kterou míní poskytnouti zákon o nekalé soutěži napadenému soutěžiteli v § 11 jest značně širší než podle zákona o ochranných známkách, neboť se nevztahuje jen na označení zboží (hlavně na obal), nýbrž i na výpravu celého obchodu na př. ceníky, seznamy, prostředky reklamní, návody k použití a pod. Není proto ani z tohoto důvodu právní podklad žaloby týž, jak míní napadené usnesení, nýbrž jiný, značně širší. Když však tomu tak jest, jest jen pouhým důsledkem, že pojmově žalobní žádání, třeba se slovně jen nepatrně odchylovalo od žádání v prvním sporu, jest širší, najmě ana žalobkyně žalobu při ústním jednání doplnila.

A poněvadž tu není ani totožnosti právního důvodu ani žalobního nároku, posoudil první soud věc po stránce právní nesprávně, vyhověv námitce zahájené rozepře.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Aby byla odůvodněna námitka rozepře již zahájené, musila by býti prokázána v obou sporech totožnost stran a totožnost věci. Totožnost věci záleží v tom, že v obou sporech souhlasí právní důvod i žalobní nárok. Nestačilo by tedy, aby byl totožný jen právní důvod, neboť z téhož právního poměru mohou vzejíti různé nároky. V souzeném případě jsou sice v obou sporech totožné strany, avšak různý jest právní důvod i žalobní nárok. Žalobou Rv I 321/28 (CK III 15/27) domáhá se žalobkyně ochrany jen proti porušení práv nabytých zápisem ochranné známky, v tomto sporu směřuje však žaloba k tomu, by se žalovaný vůbec zdržel používání slov »Acido-Pepsin« k označování svého zboží jak na zboží samém nebo jeho obalu tak i na plakátech v reklamách, tedy v jakémkoli vztahu ke zboží určitého druhu, bez ohledu na ochrannou známku žalobkyně prostě z důvodu, že žalobkyně užívá již po řadu let podobného označení, takže osvojování si zaměnlivého označení zboží žalovaným jest v rozporu s dobrými mravy soutěže a způsobilé poškoditi žalobkyni (§ 1 zákona ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n.). Právním důvodem původní žaloby jest zásah v ochrannou známku žalobkyně, v pozdější žalobě jednání odporující dobrým mravům soutěže v hospodářském styku, které se úzce dotýká hospodářských zájmů žalobkyně. Žalobním nárokem v dřívějším sporu jest odstranění zásahu ve výlučnost práva známkového, v tomto sporu zdržení se počínů neslučitelného s dobrými mravy a ohrožujícího podnikání žalobkyně v jeho výsledcích. Ustanovením § 53 (5) zákona o nekalé soutěži, podle něhož zůstávají v platnosti předpisy všech jiných zákonů a nařízení, které se přímo neb nepřímo dotýkají látky upravené tímto zákonem, byl zachován v platnosti mimo jiné i zákon ze dne 6. ledna 1890 čís. 19 ř. zák., pokud se týče ze dne 30. července 1895 čís. 108 ř. zák., případně s dalšími doplňky o ochraně známek, neboť i tento zákon sleduje účel potírati nekalou soutěž a chrániti obecnost, jest svou povahou vlastně jen určitým výsekem právních norem o nekalé soutěži na užším poli označování zboží podle podniku jeho původu. Není předpisu, který by upravoval vztahy mezi oběma těmito zákony tak, že by jeden z nich měl jen podpůrný význam. Uskutečňuje-li tudíž skutkový děj sám o sobě právní předpoklad pro použití obou těchto zákonů, není překážky, by oprávněný nepoužil obou, ať již zároveň neb postupně, jak toho jeho právní nebo hospodářský zájem právě vyžadují. To plyne také z úvahy, že oba zákony, třebaže sledují též účel, chrániti zájmy i spotřebitelů, i vyrábějícího neb obchodujícího podnikatele, činí tak odlišným způsobem, zákon o ochraně známek co do rozeznávání zboží, zákon o nekalé soutěži v § 11 (3) ochranou co do rozeznávání podniku. I kdyby tedy ve sporu známkovém nebylo uznáno, že se žalovaný, užívaje označení »Acido-Pepsin«, dopustil zásahu do známkového práva

žalobkyně, mohla by míti žaloba nyní podaná přes to úspěch. Oba žalobní nároky jsou různé, i když žalobní prosby obou žalob jsou na pohled stejné. Obstojí tudíž obě žaloby vedle sebe, námitka rozepře zahájené není odůvodněna. Rekursní soud posoudil věc v podstatě správně po právní stránce a nemohlo býti dovolacímu rekursu vyhověno.

Čís. 8918.

Dědici kupce jednotlivce jsou oprávněni vésti podnik dále pod dosavadní firmou s dodatkem, vyznačujícím nástupnictví, neb bez něho, pokud ostatní dědicové k tomu svolí, to i tehdy, provozují-li závod nadále jako společníci. Dodatek, vyznačující společnost, není tu přípustný. Jest přípustné, by z více dědiců převzali závod a vedli jej pod dosavadní firmou i jen někteří.

(Rozh. ze dne 27. dubna 1929, R I 200/29.)

Otakar a Karel T-ovi jako dědici po Františku T-ovi žádali o zápis firmy »Františka T-a dědicové, továrna na kartonáže a papírové zboží v T.« Rejstříkový soud žádost zamítl. Důvody: Není vykázáno, že firma podle § 1 zákona ze dne 13. října 1928, čís. 183 sb. z. a n. tohoto času podléhá všeobecné dani výdělkové nebo zvláštní dani výdělkové, jichž základem by byl ryzí výtěžek nejméně 50.000 Kč. Podle čl. 22 obch. zák. může sice dědic obchod pod dosavadní firmou s dodatkem nebo bez dodatku poměr nástupnický naznačující dále vésti, když k tomu svolí výslovně ostatní dědicové, a v souzeném případě jest prokázáno toto svolení ostatních dědiců a dále platebním příkazem berní správy ze dne 26. července 1926 a ze dne 31. března 1927 je prokázáno, že František T., otec žadatelů a zůstavitel byl tehdy kupcem plného práva, i když firma jeho v obchodním rejstříku zapsána nebyla, takže není vyloučeno užívati této staré firmy. Než o zápis žádají dva z dědiců, Otakar a Karel T-ovi, jakožto spoluvlastníci továrny. Obchodní zákon však nezná spoluvlastnictví při firmě kupce jednotlivce a rovněž ne u tak zvané firmy staré. A kdyby Otakar a Karel T. založili veřejnou obchodní společnost, musí firma podle čl. 17 obch. zák. obsahovati buď jména všech společníků nebo alespoň jednoho z nich s dodatkem společnost naznačujícím. To však firma neobsahuje, nýbrž obsahuje pouze firmu dosavadní, a to kupce jednotlivce s dodatkem nástupnickým, nevyhovuje tedy předpisům čl. 17 obch. zák. a bylo proto žádost zamítnouti. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: Ke správným stavu věci i zákonu hovícím důvodům napadeného usnesení, které i soud rekursní sdílí a na něž se stěžovatelé odkazují, dodává se jen ještě toto. Zvolené znění firmy »Frant. T-a dědicové továrna na kartonáže a papírové zboží v Ž.« bylo by oprávněné, kdyby veškerí dědicové Františka T-a byli společníky utvořivší se veřejné obchodní společnosti. Tomu však tak není, neboť jen Otakar a Karel T. žádají o zápis této firmy. Následkem toho však zvolená firma nehoví zásadě pravdivosti ovládající firemní rejstřík obchodní a práven